

Hikâye

Ümit Fehmi SORGUNLU

BAYRAKTAR

“Ne kadar yürüdüğünü ve nereye geldiğini kestiremiyordu. Etrafı kaplayan toz bulutu rüzgârla birlikte yavaş yavaş dağılmaya başladığında Bizans askerlerinin kendisine doğru yaklaşmakta olduğunu gördü.”

Takit öğleye yaklaşıyordu. Aniden çıkan rüzgârın etkisiyle ortalık toz duman içinde kalmıştı. Bir sis bulutu gibi etrafa yayılan toz dalgasından hiçbir yer görünmüyordu. Meydanı at kişnemeleri ve kılıç şakırtıları doldurmuştu. Arada bir coşkuyla gelen ‘Allah Allah’ nidaları yorgunluktan bitap düşen Alp Erenlere moral veriyor, daha bir şevkle savaşmalarını sağlıyordu.

Şafakla birlikte hücumu geçen Osmanlı ordusu Gelibolu’nun kuzey kapısından şehre girmeye çalışıyordu. Alayın bayraktarlığını yapan Karacabey, taşıdığı bayrağı sıkı sıkıya kavramış, toz bulutunun sınırlı görüş mesafesi içinde kendine yol arıyordu. Ordu biraz sonra şehre girecek ve burca bayrak dikilecekti. Onun için en ön saflarda olmalıydı. Tuttuğu bayrağı güçlkle taşıyarak ne tarafa gittiğini bilmeden ha bire yürüyordu. Biraz sonra fetih müyesser olduğunda komutanları “Bayraktar Baş ne-rede?” diye seslendiği zaman, “Buradayım Paşam” diye hemen öne çıkmalıydı. Onun için Osmanlı ordusunun bayraktarlığını yapmak bir şerefti. Baba-

sı gibi uzun boylu ve iri yapılı olduğu için Ertuğrul Paşa kendisini de babası gibi bayraktar yapmıştı. Babası da yıllarca Osmanlı’nın sancağını taşımıştı. Bir yerde babadan kalma bir vasiyet, bir şandı bu. Hiç unutmamıştı. 18 yaşlarında bir civandı. Babası yine yorgun argın bir seferden dönmüştü. Göğsünde bizzat sultan tarafından takılan kocaman bir nişan vardı. Babasına göğsündekinin ne olduğunu sorduğu zaman, Padişah tarafından takılan bir kahramanlık başarı belgesi olduğunu söylemişti. Babasının sol göğsünde takılı olan nişan çok hoşuna gitmiş, bana da verirler mi, diye sormuştu. Babası gülümseyerek “Elbette” demiş ve Osmanlılardaki bayrağa verilen önemi anlatmıştı. “Devleti, Âl-i Osman’ın yani milletin hükümlerini temsil eden bayrak kesin olarak kutsal sayılır. Yere düşürmemek, düşmana bırakmamak, manevî haysiyetine dokunacak bir duruma sokmak için ölüm dâhil her türlü fedakârlık göze alınır. Ölenler şehit olur ve Peygamberimizin yanına gider. Kalanlar da Padişahın özel iltifatına mahzar olarak benim gibi madalya alırlar. İnşallah sen de benim gibi bayraktar olur ve şanlı bayrağımı-

zı en yükseklere dikersin.” O günden sonra Osmanlı ordusuna bayraktar olmaya söz vermiş ve çok sevdiği bayrağı taşımaya daima özlem duymuştu. Babası öldükten sonra da orduya gitmiş ve kendisinin de babası gibi bayraktar olmaya geldiğini söylemişti. Ertuğrul Paşa Karacabey’i şöyle tepeden tırnağa süzdükten sonra “Tamam, olabilir” diyerek onu orduya almış, bir süre eğitim ve deneyden sonra bayrağı teslim etmişti.

Ne kadar yürüdüğünü ve nereye geldiğini kestiremiyordu. Etrafı kaplayan toz bulutu rüzgârla birlikte yavaş yavaş dağılmaya başladığında Bizans askerlerinin kendisine doğru yaklaşmakta olduğunu gördü. Şaşkınlıkla sağa sola bakındı. Arkadaşlarının daha gerilerden savaşarak gelmekte olduklarını gördü. Ancak onlar gelene kadar kendisi ya şehit, ya da esir düşecekti. Her iki durumda da bayrağın düşman eline geçmesi kaçınılmazdı. Bu ihtimali düşünmek dahi Karacabey’i çıldırtıyordu. Çünkü elindeki bayrak Osmanlı’nın namusuydu. Bu namusu çiğnetmek, ya da düşmana teslim etmek Karacabey için ölümden de beterdi. Ace-

le bir şeyler yapmalıydı. Gözlerini yumdu ve anlık bir düşünceye daldı. Aklına ani bir fikir geldi. Bayrağı teslim etmekten-

lar Karacabey'i öylece bırakıp kaçmışlardı. Düşman askerlerinin birden bire kaçmalarına bir mana verememişti. Yattığı

se parça parça edip yutmak en güzel yoldu. Derhal palasını çıkardı ve aceleyle bayrağı parçalayarak çiğneyip yutmaya başladı. Bayrak parçaları boğazına takılıyor ama zor da olsa onları yutuyordu. Düşman yaklaştıkça acele ediyor, bir taraftan da Allah'a yardım etmesi için yalvarıyordu. Gelen düşmana palası ile karşı koyarken bir taraftan da parçalamış olduğu bayrağın son parçalarını yutmaya çalışıyordu. Onlara teslim olmaktansa yuttuğu bayrağı ile birlikte şehit olmayı hedefliyordu. Aldığı ağır yaralar karşısında artık ayakta duracak mecali kalmamıştı. Yavaşça yere yıkıldı. Osmanlı ordusunun git-tikçe yaklaştığını gören haçlı-

yerden arkadaşlarına bakarken durumu anladı. Babasının yalnkılıç gülererek kendisine doğru yaklaştığını gördü. "Baba" diye söylendi belli belirsiz. Sonra da "Bayrağı düşmana vermedim" cümlesi zorla çıktı kanlı dudaklarının arasından. Gözlerinin yavaşça kendiliğinden kapanmasına mani olamıyordu.

— Karacabey! Karacabey!

Güçlkle gözlerini açtı. "Baba" diye mırıldandı.

— Ne babası benim ben, Kocabıyık Ahmet'le Pehlivan Yusuf.

Kocabıyıkla Yusuf Pehlivan'ı hayâl meyâl seçti.

— Siz misiniz, diye söylendi.

Doğrulup bakmak istedi, ama başaramadı.

—Şehre girdik mi? Dedi.

— Evet, şu anda Osmanlı ordusu şehri teslim almış vaziyette.

Hafifçe gülümsedi.

— Elhamdulillah.

Arkadaşları sağına soluna bakıp bayrağı aradılar. Bulamayınca merakla sordular.

— Bayrak nerede Karacabey? Yoksa yoksa düşmana mı kaptırdın?

— Hayır, asla! Düşmana vermektense çiğneyip yuttum onu.

— Kocabıyıkla Yusuf Pehlivan birbirlerine bakındılar. İnanmamış gibi bir hâlleri vardı.

— Koca bayrağı nasıl yuttun Karacabey?

Karacabey hâllerinden kendisine inanmadıklarını anlamıştı. Ani bir kararla elindeki palayla karnını yardı. Kanla karışık bayrak parçaları dışarı çıktı. Karacabey güçlkle konuşmaya başladı:

— Benim kabrimi sakın bayraksız bırakmayın.

Sonra da bir daha açmamak üzere gözlerini yumdu.